

Pludselig sidder du igen foran mig på klaverbænken og
siger:

»Men Søren
det er jo ikke det jeg vil«
så ligger vi i fosterstilling på køkkengulvet
så river du mit ansigt til blods
så sidder vi tavse omkring middagsbordet
så rejser jeg mig og bryder grædende sammen
ligger og stirrer ind i den hvide væg
i et hjørne af kælderkontoret
der hvor Sejrs palleseng står nu

når jeg i tanken forlader dig
kommer følelsen af frihed og lettelse med det samme
derpå billedet af børnene
af den opløste familie
sorgen
efterfulgt af ubevægelighed
flere døgn med det stivnede blik ind i den hvide væg
så vil jeg lade mig indlægge så vil jeg ikke
så går jeg så går jeg ikke

du siger »det hele er et spørgsmål om tillid«
siger »valgt« »fravalgt«
jorden forsvinder under mine fødder midt på gågaden

 Turbine



TURBINE

EN REJSE TIL MØRKETS BEGYNDELSE

Søren R. Fauth

EN REJSE TIL MØRKETS BEGYNDELSE

Søren R. Fauth



Foto: Lærke Posselt

Søren R. Fauth er dr.phil.,
oversætter, digter, litteratur-
forsker og germanist.

En rejse til mørkets begyndelse

En rejse til mørkets begyndelse

Søren R. Fauth

Digt

Wir ermüden rasch, wenn wir nicht lügen.

Thomas Bernhard, *Verstörung*

*Selvet forøger altsaa først det virkelige Tab
uendeligt, og saa fortvivler det over det Jordiske
in toto.*

Søren Kierkegaard, *Sygdommen til Døden*

»Jeg smadrer dig fandme,
din psykopat«
»du er ikke normal i hovedet«
det er min 15-årige søn der står i entréen og skriger
han råber det ind i mit ansigt
han er rød i hovedet af raseri
han hader mig
i dette øjeblik hader han mig
»du kunne ikke engang holde sammen på din familie«

»din perfektionistiske spasserbøsserøv«
»skal jeg smadre dig?«
»jeg mener det
jeg smadrer dig fandme
hvis du kommer tættere på«

han har lige fået togskiner i overmunden
han er 1.90 m høj
han bruger størrelse 44 i sko

jeg er sunket sammen til 1.83
jeg bruger størrelse 42 i sko

jeg var med ham til tandlægen for et par dage siden
da han fik togskinerne på
bagefter var vi i Føtex
vi købte yoghurt
pære/banan og peach melba
tre pakker risifrutti fra Arla
og i går
da det sneede
spurgte han mig efter aftensmaden
om det var »okay« at han gik ud og »legede«
i stedet for at hjælpe med at rydde op
han har bygget en rampe af sne fra terrassen ned i haven
en snowboardrampe
nu står han og råber ad mig
nu vil han smadre mig
nu er han større end mig

klogere end mig
mere moden end mig

lige så bange som mig

»du er fucking snart 50 år gammel
og du opfører dig som et pattebarn«
ordene slår ned over mig
der er gået et døgn siden episoden fandt sted i entréen
jeg har intet at stå imod med

»du kunne ikke engang holde sammen på din familie«

replikken fik mig til at miste besindelsen
jeg sagde til ham
at han skulle skride
sagde til min egen søn at han skulle gå sin vej
at han skulle »skride over til sin mor«
der bor i et lille rødt hus ud til Fælledvej
to hundrede meter fra mit hus
vores gamle hus
huset som han voksede op i
voksede sig stor i
og nu står han og råber
med togsinner i overmund
tårnhøj
en meter og *halvfems*.

Du sad og ammede ham i den gule stol i stuen
plaget af brystbetændelse
vi var lige flyttet fra Tønder til Fredericia
du græd hver dag
både fordi det gjorde så ondt i dine bryster
når Sejr tog fat og sugede til
men mest af alt
fordi du savnede Tønder og ikke ville bo her
og nu vil den samme søn

som er min skyld
som er din

var og altid vil være "vores"

»smadre« mig
»hold op med at tude«
råber han
»jeg kan ikke holde ud
når du tuder«
»din perfektionistiske spasserbøsserøv«.

Thorbjørn på 12 år har bygget en snemand med Joakim
de har bygget den i Joakims have
snemanden er 2,60 meter høj.

Sejr raser
jeg raser
imens Thorbjørn
endnu en gang
har trukket sig tilbage
han sidder helt stille et sted
Mette
min kæreste
er hos ham
hun fortæller mig bagefter
at Thorbjørn fortalte hende om alt det voldsomme
han har oplevet i dette hus
om dengang

da alt kørte af sporet
om faldet ned i barbariet.

Thorbjørn ligner mig på en prik
samme sarthed
samme sensibilitet

for et par dage siden købte jeg en myslibar med chokolade til ham

»tusind tak, far; det var virkelig sødt af dig«

hans store spørgende øjne
hans måde at le skælmisk på
hvis man har sagt noget dumt
hans latter
når man driller ham

alt det han har oplevet
har hørt

set

som han aldrig burde have hørt

set

dig og mig

u s

s u

visheden om
at jeg aldrig kan gå tilbage og lave det om.

Mette siger det hele er determinisme
alt er forudbestemt
alt er som det er
intet indtræffer tilfældigt
siger hun
igen og igen

alligevel ville jeg gerne lave alt om
alligevel ville jeg intet ændre.

Dengang for eksempel
da Thorbjørn vågnede i soveværelset på første sal
han var lige faldet i søvn
jeg sagde: »Du angrer slet ikke«
»du angrer ikke nok«
du fløj op fra sengen
råbte og skreg:
»Det mener du ikke?«
Derefter satte du dig i hjørnet af værelset
klemte dig helt ind mod væggen bag skabet
mens du sad og råbte skreg
Thorbjørn vågnede skreg
du løb efter mig ned i kælderen
råbende skrigende
stående midt på gulvet omgivet af fire tusinde bøger slog du mig
med dine knyttede næver

bed mig i låret
rev mig i håret
Anders smadrede døren til sit værelse den nat
det værelse
som nu er mit kontor
han var 16 eller lige fyldt 17

hånden gik hele vejen igennem egetræsfinérpladen

at vi slet ikke hørte børnene
så dem

og så forleden
da vi skændtes i næsten en time i telefonen
Anders på 19 og Søren på 49
om nødvendigheden af husregler
om unødvendigheden af dem
det samme skænderi
der efterfølgende blev til skænderiet med Sejr og afstedkom dette
uforglemmelige
»jeg smadrer dig«
blev jeg med det samme sat tilbage
sank sammen

igen

jeg sad på bænken i entréen og græd
bagefter rejste jeg mig og gik ind på kontoret og satte mig

prinsen
der tuder den tudende prins

ved skrivebordet

få timer efter telefonskænderiet kom følgende besked på sms:
»Jeg synes virkelig du burde genoverveje de værdier
som du holder højest i dit liv.«

Hvad med kærligheden
hadet?
angsten

ensomheden

frygten for døden
længslen efter den?

Men det er ikke værdier
bare kendsgerninger

sandheden.

Jeg har ingen værdier
jeg improviserer bare
værdier og ideer
idealer og abstraktioner
der bortlyver den konkrete elendighed og dækker den til i

du burde
du bør
du skulle

vi vil ikke kende sandheden
vi tør ikke

af samme grund bliver vi i det simulerede

leger virkelighed
leger med ideerne så længe
at de til sidst begynder at bløde.

vinden har lagt sig
verden er blevet lydløs

sne
hård frost

Jeg ligger under trælygtepælen ud for vores indkørsel på Bygvænget 15. En aften i december 1978. Det år hvor alle snerekorder bliver slået i Danmark, og snepløvene skovler så meget sne ud til siden at der langs vejene dannes flere meter høje mure. Snetunneler. Min far rydder fortovet med en skovl. Det må være det eneste min mor ikke gør, foruden at vaske Volvoen, slå græsset og klippe kanter som er min fars opgave.

Jeg har kælket på volden der omkranser Møllestensparken. Vi kælker på plasticposer. Hele dagen går med det og med at forme et utal af snebolde og dyppe dem i vand så de i løbet af natten kan fryse til is.

Efter min far er gået, bliver jeg liggende længe og stirrer op i det hvirvlende virvar af hvid stilhed.